

Miró Kiss Ida

A költő feladata

Rakj rendet, drágám, takaríts ki,
csinálj huzatot, az majd vígan
kipenderíti a legyeket.
Csiszáld fényesre az ablakot,
mosd fel a padlót. Utasítsd ki

A pókot a kertbe, de vigyázz,
el ne törjön a lába szegénynek.
Szegecselj deszka-pelenkát a
fecske-bébik alá, dicsérgesd
a pici kandúrt, mert zsákmánya

patkánykölyök, de aranyos.
Füstölő facsarja az orrod –
reméld, hogy a szúnyogokét is.
Mázoljál, meszeld ki a konyhát,
vígan buzgólkodva serénykedj.

A függöny az ablakokon mind
patyolat, az ötleteid sem
lepi már por. Végre van hely a
gondolatoknak, fel az évig
szárnyalhatnak, vagy legalább a

plafonra – de nézd csak! Ráncos az
ágyterítő, a kilincs maszatos.
Ott a mosógép, teli. Aztán
a kosár, csipeszek, vasaló.
Disznóparéj parádézik a

kertedben, megfojtja a krumplit!
Keresgéled a szatyrod – üres
kamra bolond gazdasszonya, már
várnak a boltban –